

ПРОЛОГ

Двоє чоловіків стоять на даху й дивляться на місто, яке борсається і крутиться уві сні. Нижчий глипає на годинника на зап'ястку — рівно четверта ранку. З досвіду він знає, що місто, гідне своєї назви, ніколи не спить. Навіть зараз видно ознаки бадьорості: самотній пішохід і світелко таксі намагаються відшукати одне одного. І все-таки цієї миті місто максимально наблизилося до тиші. На той короткий час, поки день приймає зміну від ночі.

— Точно нема жодного іншого виходу?

Нижчий зітхнув:

— Точно.

Він щільніше загорнувся в пальто. В інтернеті клімат Манчестера називали «м'яким», а виявилось, що це евфемізм до «незмінно жалюгідного».

— Тільки... — почав був вищий.

— Тільки що? У нас тут не стіл переговорів.

Вищий неприязно зиркнув на супутника:

— Знаєш, це не так просто.

— Повір, моє завдання складніше порівняно з твоїм.

— Але ж сорок два бісові поверхи!

— Так, але перейматися тобі слід лише останнім.

В очах вищого спалахнула злість:

— Це мало бути смішно?

— Ні, нема нічого смішного. Ти й гадки не маєш, чого мені коштувало надання тобі цього шансу, а тепер ми стоїмо тут і виявляється, що ти страхопуд. Знаєш, я невдоволений.

— А я... Можна мені прийняти щось для заспокоєння нервів?

Нижчий відвернувся і зробив кілька кроків. Глянув на повню низенько в небі. Іронія в тому, що він мусив зберігати спокій. Не міг висловити всього, що так хотів: про дозвіл ковтнути кілька пігулок «для заспокоєння нервів» попередникові. Тоді внизу розвернулося щось подібне до бридкого кратера. Цього разу мало спрацювати. Отже, з цим хлопом треба поводитися правильно й не розповідати про попередника. Нижчому довелося застосувати всю свою винахідливість, щоб знайти нового підходяжого кандидата за якийсь тиждень, але час спливав. Він повернувся, розкинув руки й усміхнувся. Штука в тім, як усе подати.

— Дивися, все дуже просто. Ти маєш зробити це з власної волі. Щоб спрацювало, адреналін мусить сягнути певного критичного рівня, тоді відбудеться реакція з тією мікстурою, яку я тобі дав. Інакше трансформації не станеться, — він не вживав слово «зілля», бо воно завдало б неправильний тон. Настала доба науки: адже вони так старанно переконали маси в тому, що магії не існує. Нижчий чоловік підійшов, став обіч вищого й понизив тон.

— Ти ж бачив, на що я здатний, і знаєш, я хочу допомогти. Тобі треба просто виконати своє завдання.

Вищий поринув у сумовиту мовчанку.

Ну все. Більше не панькатися. Час ворушитися.

— Гарзд. Я розумію, тобі треба вже спатоньки. Давно відомо: коли люди кажуть «зроблю що завгодно», насправді не це вони мають на увазі. Просто чергова фраза. Я думав, ти не такий. І помилився. За три години буде рейс до Нью-Йорка. Бувай...

Нижчий розвернувся, щоб піти, але супутник схопив і стиснув його руку, немов лещатами.

— Я тільки...

Нижчий подивився на руку, яка в нього вчепилася:

— Повір, ти не хочеш цього робити.

Мить вагання — і вищий відпустив його. Нижчий глянув йому в очі й побачив сльози. У погляді вгадувалися злість, страх і добряча порція ненависті. Нічого несподіваного.

— Ти казав, що хочеш. Навіть благав мене. А тепер, як кажуть у мене вдома, і я не я, і хата не моя.

Вищий дістав з кишені джинсів фотографію. Довго дивився на неї, а потім викинув і розбігся.

Вітер підхопив фото; воно мить трималося в повітрі. Усміхнена білявка обіймала дівчинку з ямочками на щічках і такими самими блискучими блакитними очима, як у тієї жінки. Мала демонструвала на камеру неповну колекцію зубів. За мить світлину понесло геть.

Вищий не загальмував на краю даху. Хоч як це дивно, навіть не закричав, коли падав. А може, й закричав, але його крик звіяло вітром.

Нижчий підбіг до краю даху й глянув униз. На сорок два поверхи нижче побачив тротуар — без жодного кратера. Вищий чоловік не помер, а таки трансформувався. Тепер він перетворився на щось інше. На щось корисне.

— Здається, нарешті є шанс на успіх.

Чоловік розвернувся й пішов, насвистуючи собі під ніс життєрадісний мотивчик.

Десь неподалік почувся звук, схожий на виття дуже великого собаки.

РОЗДІЛ 1

Ганна якомога швидше й обережніше роззирнулася й виблювала в урну для сміття. Не надто вдалий день. Ще навіть не обід, а відчуття таке, що сьогодні один із найгірших днів у її житті — принаймні так можна було б сказати, якби найгірших днів і без того не виявилось безліч. Життя перетворилося на суцільне нічне жахіття, від якого неможливо пробудитися.

У сумці лежала книжка з самодопомоги «Лише один напрямок» авторства доктора Арно Ван Зіла, коуча з Південноафриканської республіки. «Минуле — зайва поклажа, яку ми не повинні тягати за собою». Ганна чіплялася за цю книжку, наче за пліт посеред розбурханих хвиль. Теплий усміх автора на обкладинці вже починав здаватися ледь глузливим. «Важливий лише наступний крок». Не можна озиратися, треба рухатися вперед.

До слова, саме зараз потрібно було присісти на секунду й пошукати в сумці м'ятого льодяника.

— Господи, будь ласка, хай він буде в якійсь кишенці.

Ганна сіла на лаві біля урни в парку неподалік центру Манчестера. Поблизу на ігровому майданчику кричали й вищали діти. Їхні вигуки змішувалися з хвилею звуків нескінченного потоку машин. Вона запхнула телефон до кишені пальта. Вже починала ненавидіти цю бісову штуку. Коли вирішила покинути старе життя й не брати нічого з собою, телефон став одним із небагатьох винятків. Могла не бажати

ні грошей, ні будинків, але підтримувати зв'язок зі світом потрібно.

На жаль, телефон виводив у соціальні мережі, й Ганна не могла припинити їх перегляд. Це було віконце у світ, в якому вона проводила літо в Лондоні, а решту часу — в Дубаї. Віконце у світ багатства. У світ позірного споживацтва. Найболіснішою була опція спогадів: коли соцмережі показували фотографії за цей самий день у попередні роки. З одного боку, це нагадувало, в якому бездушному вакуумі вона жила, а з іншого... Боже, було так легко. Так зручно.

Минулого тижня Ганна почула в магазині пісню гурту часів своєї юності, й ледь не заплакала. Роздивлялася бляшанки підозріло дешевого горошку в бюджетному супермаркеті й думала, на скільки їх може вистачити, а тут удару вирішив завдати не хто інший як фронтмен гурту.

Вона щойно відбула співбесіду, щоб влаштуватися на роботу мрії. Минуло кепсько. Ладна була поставити великі гроші на те, що ця робота їй іще наснитися, тільки в жахіттях, які повторюватимуться знову й знову.

«Сторн» випускав елітні норвезькі меблі. Елегантний мінімалізм і майстерна ручна робота — обов'язкові в інтер'єрі тих, хто може собі таке дозволити. Ганна обожнювала цю фірму. Умеблювала їхньою продукцією два будинки. Напевно, тепер ніколи не зможе подивитися на меблі від «Сторн» і не відчутти досади, що не може їх придбати.

Оголошення про вакансію здалося знаком Божим: Ганна мала з усім упоратися. Хай що там казали, вона зробила правильний вибір.

Набралася сміливості й зателефонувала Джойс Карлсон. «Старе життя» повнилося «друзями», але